

Pravda vás učiní svobodnými

Jan 8, 32

DĚKUJME ZA 30 LET SVOBODY

NEDĚLE 17. 11. 2019

SBOROVÝ DŮM BETLÉM, SELSKÁ 53, BRNO - MALOMĚŘICE

15:00 hod. BOHOSLUŽBA

**kázáním poslouží ThDr. Petr Šandera,
emeritní biskup**

**hudební doprovod - Mgr. Lukáš Rýdlo,
MgA. Ján Vindiš**

16:45 hod. PŘEDNÁŠKA

**Iluze svobody. Postavení církvi
v Československu po roce 1948**

Mgr. et Mgr. Jakub Marša

18:00 hod. FILM „NESMÍŠ PLAKAT“

film o obětech komunismu

průvodní slovo Mgr. Miroslav Kubíček

Program se koná za finanční podpory statutárního města Brna

Mediální partner

ILUZE SVOBODY

POSTAVENÍ CÍRKVÍ V ČESKOSLOVENSKU PO ROCE 1948

Rok 1948 představuje v mnoha ohledech výrazný milník československých dějin, církevní prostředí nevyjímaje. KSČ již od únorového puče realizovala konkrétní kroky proticírkevní politiky, které měly zásadní dopad nejen na církve jako instituce, ale také na běžný život lokálních křesťanských společenství. Vládnoucí režim však své pravé úmysly dlouho zastíral a usiloval o udržení obrazu církvím a křesťanství přátelského státního zřízení. Svoboda totiž nemusí být ztracena pouze skrze velké převraty. Dějiny ukazují, že se větší nebezpečí skrývá v tom, co nelze spatřit na první pohled.

Mgr. et Mgr. Jakub Marša

působí jako doktorand na Historickém ústavu Filozofické fakulty Masarykovy univerzity pod vedení prof. PhDr. Jiřího Hanuše, Ph.D. Dlouhodobě se věnuje problematice vztahu komunistického režimu a církví v průběhu 50. let 20. století s přihlédnutím k dějinám brněnských křesťanských společenství, především pak Církve československé husitské. V rámci svých aktivit se účastní odborných konferencí, popularizačních diskuzí a publikuje články s historickou tematikou v odborných i laických časopisech.

„NESMÍŠ PLAKAT...“

Režie: Dagmar Průchová
Československo 1990

Nenávist, neznalost, zásadní nedůvěra, to je psychický svět komunismu; lékařská diagnóza by řekla, že je to patologický negativismus. Stane-li se člověk masou, snad je snáze přístupen této nákaze; ale v privátním životě s tím nelze vyjít. ... Komunismus se svou třídní nenávistí a vzteklostí chce z tohoto člověka učinit canaille; takového ponížení si chudý člověk nezasluhuje.“

Tato slova napsal Karel Čapek ve známém eseji „Proč nejsem komunistou“, napsaném a uveřejněném v Peroutkově Přítomnosti již v roce 1924; tak bystrým a prozíravým byl Karel Čapek už tehdy...

Ale mohli bychom v citacích pokračovat ještě dále: „Komunismus – co slovo, to lež, co čin, to zločin.“ To je pro změnu generálporučík František Fajtl, letec, hrdina, který velmi dobře poznal jak západní, tak východní odboj proti nacismu a rozdíl mu byl naprosto jasný.

Lež, pokrytectví, faleš – to je to základní, na co narazíme i v uváděném dokumentárním snímku. A k tomu ještě i to, co už v prvopočátcích odhalil a pojmenoval Karel Čapek: nenávist, neznalost, zásadní nedůvěra. Nenávist, která nabývala doslova úchylných podob. Nenávist, která neměla slitování s těhotnými ženami či právě narozenými dětmi. „Jestli se nepřiznáš, uděláme s tvou dcerou kurvu a ze syna pasáka!“ je jedna ze vzpomínek odsouzené ženy. Jenomže *k čemu* se ta žena měla přiznat, když nic neudělala, nechápala, co po ní vlastně chtějí?!

Někdy narazíme na otázku, co je vlastně horší, zda nacismus, anebo komunismus. Nelze, opravdu nelze rozlišit, nelze volit mezi „čertem“ a „dávlem“, říci, kdo je lepší a kdo horší, to je nesmysl. Ale přesto jsem přesvědčen, že komunismus je v jistém slova smyslu horší. Podařilo se mu totiž dotáhnout k „dokonalosti“ to, v čem nacismus zůstal ještě jaksí na půl cesty.

Nacisté vraždili, ničili, způsobovali nesmírné utrpení. Byl to neuvěřitelně nelidský režim. Ale jestliže někoho vyslychali, byť strašnými prostředky, tak proto, aby zjistili, do čeho byl ten dotyčný zapojen, v jaké formě odporu proti „Říši“ pracoval, šlo jim o to, odhalit další cesty k likvidaci odboje.

Naproti tomu komunisté své procesy konstruovali s úchylnou radostí vymlátit z lidí přiznání něčeho, co se nikdy nestalo a čeho se nikdy nedopustili. Nadiktovali jim přiznání předem sepsaná, naprosté lži, výmysly, na jejichž základě pak šli ti dotyční pod šibenici.

Jestli se něco opravdu přibližuje známé Orwellově vizi, tak to není nacismus, ale jedině komunismus. Komunismus, to je v podstatě demence. A „být komunistou“, přitakávat idejím komunismu a dávat komunistické straně svůj hlas ve volbách, to není nic jiného, než projev dementního, mravně úchylného jedince.

Nemám, co bych dál k filmovému dokumentu dodal. Mluví totiž sám za sebe. Dokonalá konfrontace autentických výpovědí nevinně pronásledovaných a vězněných žen se lží komunistických zasedání, bombastických schůzí a pseudonáboženských průvodů, ve kterých zločincům a vrahům s nadšením mávaly totálně zpitomělé „masy“, celé štěstím bez sebe, že si mohou dvakrát do roka vystát frontu na banány a koupit si rohlík za 30 haléřů. A především – že jsou zbaveny toho nesnesitelného břemena svobody a nemusí už teď nést samy za sebe ani špetku odpovědnosti. A především po tom se dodnes celé řadě lidí stýská...

Mgr. Miroslav Kubíček

